

Nr 896

Av herr **Hübinette m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 147, med förslag till lag angående ändring i lagen den 14 maj 1954 (nr 243) om yrkesskadeförsäkring, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 1113 i Andra kammaren)

Proposition nr 147/67 omfattar bl. a. förslag till revidering av 2 § i 1954 års lag om yrkesskadeförsäkring. Man avser att ersätta försäkringsrådet med en instans, yrkesskadenämnden, som administrativt skall knytas till riksförsäkringsverket.

Enligt av riksdagen år 1961 fattat principbeslut med anledning av proposition 45/61 skulle försäkringsrådet avskaffas, då man räknade med att besvärsgången i yrkesskadeförsäkringsfall skulle bli densamma som för bl. a. sjukförsäkringsfall. Högsta besvärsinstans för försäkringstagare inom de olika socialförsäkringsformerna skulle bli den i nämnda proposition föreslagna försäkringsdomstolen. För yrkesskadeförsäkringens del innebar detta att försäkringsrådet ansågs bära upphöra, då yrkesskadeförsäkringen knappast tarvade någon extra besvärsinstans utöver vad andra socialförsäkringsformer fordrade sedan en samordning kommit till stånd. Besvärsgången för yrkesskadefall skulle bli: försäkringskassa — riksförsäkringsverket — försäkringsdomstolen, såsom nu sker vid besvär i socialförsäkringsfall enligt lagen om allmän försäkring.

Utredningen om yrkesskadeförsäkring föreslog också (SOU 1966:54) att i första hand de allmänna försäkringskassorna skulle avgöra ärenden om ersättning vid yrkesskada. Departementschefen har dock funnit det lämpligt att låta den nuvarande yrkesskadeförsäkringen bestå. Trots detta föreslås att försäkringsrådet skall upphöra när Konungen så beslutar. Som ersättare föreslås en nämnd till vilken det finns all anledning att ställa sig tveksam. Den administrativa konstruktionen med anknytning till riksförsäkringsverket blir nära nog enastående i vårt land. Att låta samma myndighet, vars beslut besväret gäller, pröva dess riktighet måste från rättssäkerhetssynpunkt vara högst otillfredsställande.

Visserligen anför departementschefen i propositionens specialmotivering till lagförslaget angående ändringen av 2 § "att den som deltagit i avgörande av ett ärende i riksförsäkringsverket inte får delta i prövningen i ärendet i yrkesskadenämnden". Vid föredragning av ärendet inför yrkesskadenämnden, vilket enligt departementschefen bör kunna ske av tjänsteman inom riksförsäkringsverket, "bör föreskrivas att tjänsteman som del-

tagit i avgörande av ett ärende i verket eller föredragit sådant ärende där inte får föredra ärendet i nämnden”.

Trots dessa ganska självklara bestämmelser är det enligt vårt förmenande tveksamt om man kan undanröja förekomsten av bl. a. auktoritetsmässigt inflytande.

Det är emellertid inte enbart vad som här närmast antytts, med åtföljande misstroende från allmänhetens sida mot yrkesskadenämnden, som ligger till grund för vår kritik mot en icke fristående prövningsinstans. I propositionen har nämligen en väsentlig sats föreslagits försvinna från nuvarande 2 §, nämligen bisatsen i paragrafens första mening: ”Besvär och ansökningar prövas enligt vad nedan stadgas av försäkringsrådet, som jämväl i övrigt har att med uppmärksamhet följa försäkringens tillämpning och utveckling.”

Enligt förslaget blir det ingen instans som ålägges denna uppgift, eftersom yrkesskadenämnden med anledning av att den skall knytas till riksförsäkringsverket — om än bara administrativt — knappast kan ha en sådan uppgift.

Med stöd av vad i förevarande motion framförts vill vi som vår mening uttala att försäkringsrådet bör bestå. Ett införande av den föreslagna yrkesskadenämnden torde enbart medföra komplikationer. Personalsituationen inom försäkringsrådet torde till största delen vara avhängig av det gamla hotet om rådets upphörande. Ett beslut innebärande att rådet bibehålles skulle underlätta nyrekryteringen.

Enligt vårt förmenande är det således olämpligt att rådet snart skall upphöra. Först när utredningsförslaget realiserats i vad avser administrationen av yrkesskadeförsäkringen bör rådet avskaffas. När och om så blir fallet bör lämpligen försäkringsrådets personal överföras till motsvarande funktioner inom riksförsäkringsverket.

Med stöd av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 147 såvitt avser yrkesskadeförsäkringens administration måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t i detta avseende snarast måtte framlägga nytt förslag i enlighet med yrkesskadeutredningens betänkande, Yrkeskadeförsäkring (SOU 1966: 54).

Stockholm den 7 november 1967

Gunnar HübINETTE (h) Thorbjörn FÄLLDIN (cp) Ruth Hamrin-Thorell (fp)